

Categoria C

L'AIRE QUE RESPIRO

Em vaig aixecar del llit amb il·lusió per primera vegada en molt temps. Ja no sentia aquell buit que irònicament portava tants mesos dintre meu. El meu cos era conscient que et veuria de nou, havies despertat en mi aquelles ganes de viure que tan anhelava i sense ni tan sols saber res de tu ja t'ho agraiïa. Envejava la teva alegria i la manera com la contagiaves als altres, el somriure sincer que li dedicaves al món dia rere dia, les teves ganes de sortir al carrer i gaudir de coses tan insignificants com un bon cafè o un bon article al diari. Mentre pensava en tot això em vaig adonar que se'm feia tard així que em vaig acabar ràpid l'esmorzar i em vaig dirigir al port, on per casualitat m'havia topat amb tu el dia abans i per algun motiu necessitava fer-ho de nou. Caminava molt decidida però la realitat és que estava atemorida per si no apareixies i tot quedava en una ventada d'aire fresc que un dia m'havia revitalitzat. Com més m'hi acostava més de pressa em batejava el cor, em sentia com una nena que veuria el seu enamorat per primera vegada, però és que m'havies cridat tant l'atenció que no podia deixar perdre l'oportunitat de saber més de tu. Potser necessitava inspiració, companyia o recuperar el somriure, qui sap, però alguna cosa dintre meu em deia que la solució eres tu. Deu minuts després m'asseia a tres bancs de distància del que havies ocupat tu el dia abans. Em vaig intentar concentrar en el mar i vaig quedar tan admirada per la seva profunda bellesa, una bellesa tan intrigant, que no em vaig ni adonar de la teva arribada. Quan vaig girar el cap ja estaves ben assegut, amb el cafè en una mà i la mirada fixada en el diari del dia, del que només treies la vista si passava algú a qui podies desitjar un bon dia o si t'arribava la brisa marina i necessitaves tancar els ulls per respirar-la profundament. A mi em semblava fascinant i no parava de preguntar-me d'on treies els ànims. Jo, personalment, vaig deixar d'admirar la vida quan vaig perdre el meu company de viatge i només em quedava esperar el meu final. Pensava que ja ho havia viscut tot, que no em quedava res pel qual lluitar i que, per tant, no calia esforçar-me a ser feliç. Per a mi havien passat cinc minuts però en veure't marxar em vaig adonar que ja era l'hora de dinar. Un altre cop m'havia quedat amb ganes de més així que em

vaig dir a mi mateixa que tornaria al dia següent, tot i que ja feia estona que ho tenia decidit.

L'endemà quan vaig arribar ja hi eres, però sense el cafè a la mà, així que instintivament vaig entrar a la cafeteria de la cantonada i en vaig comprar dos. Seguidament em vaig acostar a tu i te'l vaig oferir, meravellada per l'agraïment sincer que em vas dedicar seguit d'una oferta a acompanyar-te. No m'esperava iniciar una conversa tan fluida, que per mi va ser més revitalitzant que una alenada d'aquella brisa tan fresca, havies aconseguit transmetre'm la teva energia i la teva passió per tot el que ens envolta. Però bé, al cap i a la fi només érem dos vells rememorant les experiències de tota una vida.

Clàudia Barcelona